

[Krag.]

i Aften, saa den højtærede Justitsministers Nærværelse er ikke nødvendig. Men Hr. Sundbo fortsætter, og det kan maaske interessere den højtærede Minister, at han finder det ganske rimeligt at Medlemmerne — det har altsaa været Kl. 4 — er gaaet til Middag, og han synes ogsaa — og det vil jeg særlig henvende til den højtærede Justitsminister —, at det er meget rimeligt, at Ministrene er gaaet hjem. Det kunde maaske ogsaa være rimeligt paa denne Tid. Og saa spørger sluttelig Hr. Sundbo — jeg skal tillade mig at citere ordret:

„om vi ikke kunde komme saa vidt, som man er kommet i enhver ganske almindelig Træskoforretning her i Landet, at der bestemmes og overholdes en Arbejdsmaade og en Arbejdstid i det høje Folketing.“

„Det kan“ — siger Hr. Sundbo — „kun virke uheldigt, at Arbejdstiden pludselig trækkes ud, uheldigt baade for Medlemmer, Ministre, Referenter og alle, der har med Rigsdagen at gøre“, og han slutter med at sige:

„Der maa kunne lægges en Arbejdsplan for Folketingets Arbejde som for alt andet Arbejde her i Landet.“

Jeg henstiller disse afdøde Sundbos Ord til den højtærede Regerings velvillige Overvejelse, men det synes jo desværre, som om Planøkonomiens Tilhængere her i denne Sal ogsaa er Tilhængere af Planløshed over Rigsdagens Arbejde, en Planløshed, som gør dette i Relation til Offentligheden nærmest paradisk.

Det vilde jo være naturligt her i Aften at beskæftige sig med Finansministeren, saasom det er Finanslovforslaget, vi har til Behandling. Men for det første er den højtærede Finansminister jo ikke til Stede — han er, for at tale med Tysken, anderswo engagiert —, og for det andet, saa finder denne Finanslovbehandling Sted paa et Tidspunkt, da en Drøftelse af Enkelthederne i Budgettet i Virkeigheden er uden nogen Interesse, saasom dette snart er færdigbehandlet i Finansudvalget og i Løbet af ikke ret mange Mødedage vil blive fremlagt til anden Behandling her i dette Ting. Men dertil kommer ogsaa, at det aldrig er synderlig fristende at give sig til at debattere med en Meningsfælle, og jeg har jo den sørgelige Tilfredsstillelse at være den højtærede Finansministers Meningsfælle ved Bedømmelsen af den finansielle Situation, thi Hovedsummen af de faa finansielle Betragtninger, jeg anstillede, da jeg forrige Gang havde Ordet, var jo den, at den

finansielle Situation her i Landet er meget mørk, og da Finansministeren, da han fik Ordet, sagde: Jeg kan ganske underskrive dette Synspunkt, saa er der for saa vidt ikke mere at tale om i denne Forbindelse, ud over dette, som ganske vist ikke er uvæsentligt, at spørge den højtærede Minister — han er desværre ikke til Stede, saa jeg kan vel ikke vente et Svar, men jeg vil alligevel fremsætte Spørgsmaalet: Hvorfor har den højtærede Minister ikke sat alle sine Kræfter, hele sin lovsungne Duelighed, ind paa at skabe lidt Lys i det Mørke, som han ved, der nu findes, og som jo saa sandelig ikke er kommet uventet over ham? At der er lige saa finansielt mørke Udsigter andre Steder, gør jo ikke Sagen bedre og gør det ikke forklarligt, at den højtærede Finansminister har forsømt sin Opgave; han erkender jo selv, at de vanskelige Forhold andetsteds ikke er nogen Undskyldning, thi han siger: „Men det gør jo ikke Situationen mindre alvorlig, saaledes som den foreligger hos os.“

Nu er jo, siden jeg sidst talte, det Spareudvalg nedsat, som bestaar af Medlemmer indenfor og udenfor Finansudvalget, og det glæder mig, at den højtærede Minister har tilsagt sin Bistand til Udvalgsarbejdet. Den højtærede Minister siger, at han vil vise Beredvillighed til at gaa ind paa Beparelser, hvor han maatte mene, at saadanne er socialt og kulturelt forsvarlige. Jeg tillader mig at hævde i Overensstemmelse med mit Partis Opfattelse paa dette Punkt, at paa en Række Budgetter vil det være baade socialt og kulturelt forsvarligt at tilstræbe dybtgaaende Beparelser, og det gælder ogsaa paa selve Kulturbudgettet, paa selve Undervisningsministerens Budget. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister ved Bedømmelsen af det forsvarlige, en Bedømmelse, som altid vil være relativ, skarpt vil have for Øje den Nødsituation, hvori vi befinder os, for hvis hele Arbejdet skal foregaa under det statsministerielle Motto: Værn mod Tilpasningskrævet, da vil Resultatet blive betydningsløst. Men jeg siger, lad os nu indtil videre leve i Haabet om, at gennem Samarbejde mellem Udvalget og den højtærede Finansminister maa den sunde Fornuft sejre trods alle Tegn, særlig de statsministerielle Tegn, paa det modsatte, thi derom kan der ikke herske nogen Tvivl: Hvis de nuværende Forhold indenfor den offentlige Økonomi og indenfor Erhvervslevet her i Danmark opretholdes ret længe, saa er Sammenbruddet nær.

Jeg spurgte, da jeg forrige Gang havde